

Bahá'í-fond og bidrag

Bahá'í-fond og bidrag

Bahá'í
FORLAG

Bahá'í-fond og bidrag

Utdrag er tatt fra brev skrevet på vegne av
Shoghi Effendi med mindre annet er angitt.

En sitatsamling utarbeidet av
Forskningsavdelingen ved
Det Universelle Rettferdighetens Hus

Originaltittel: Bahá'í Funds and Contributions
Januar 1970
Revidert januar 1989

© Bahá'í Forlag, 2020

Forsidefoto:
Fountain detail at the Ridván Garden
© Bahá'í International Community

ISBN 978-82-90159-05-9 (trykt)
ISBN 978-82-90159-81-3 (PDF)

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

I. Betydningen av å gi

Vi må være som en fontene eller et oppkomme som stadig tømmer seg for alt det har, og som stadig fylles igjen fra en usynlig kilde. Stadig å gi til beste for våre medmennesker uten å la oss avskrekke av frykt for fattigdom og i tillit til kilden til all rikdom og alt godt – dette er hemmeligheten ved rett levnet.

(Shoghi Effendi, Bahá'í News, nr. 13, september 1926, s. 1)

[1]

Og siden fremgangen for og gjennomføringen av åndelige aktiviteter er avhengig og betinget av materielle midler, er det absolutt nødvendig at det umiddelbart etter opprettelsen av lokale så vel som nasjonale åndelige råd opprettes et bahá'í-fond underlagt det åndelige råds eksklusive kontroll. Alle gaver og bidrag bør gis rådets kasserer for det uttrykkelige formål å fremme Sakens interesser i området eller landet. For enhver samvittighetsfull tjener av Bahá'u'lláh som ønsker å se hans Sak ha fremgang, er det vedkommendes hellige forpliktelse å bidra rikelig og gavmildt for å øke dette fondet. Det åndelige råds medlemmer vil etter eget skjønn anvende det for å fremme undervisningskampanjen, hjelpe de trengende, opprette pedagogiske bahá'í-institusjoner og utvide sfæren for sin tjeneste på enhver mulig måte. Mitt håp er at alle vennene innser at dette tiltaket er nødvendig og vil skride til verket og bidra, det være seg enn så beskjedent i begynnelsen, til at dette fondet raskt blir opprettet og vokser.

(Shoghi Effendi, brev av 12. mars 1923 til Vestens bahá'ier, Bahá'í Administration: Selected Messages 1922–1932 (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1980), s. 41–42)

[2]

For at dere kan styrke denne undervisningskampanjen – som er så sterkt tiltrengt i disse dager – og på en behørig og virksom måte kan gjennomføre deres mangfoldige aktiviteter av så vel åndelig som humanitær art, er det uoppsettelig nødvendig å opprette det sentrale fondet, som snart vil sette dere i stand til å gjennomføre deres planer hurtig og energisk dersom det blir gavmildt støttet og vedlikeholdt av enkeltpersoner og lokale råd.

(Shoghi Effendi, brev av 6. mai 1923 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í Administration, s. 49)

[3]

Med hensyn til bahá'í-fondet som nylig er blitt opprettet blant vennene, setter jeg min lit til at saken nå er klar for alle rundt om i landet. Skjønt det som tidligere antydte av meg, står de enkelte venner og lokale råd fritt å spesifisere målet for sine gaver til det nasjonale åndelige råd og hensikten med dem, ser jeg det etter min mening slik at det er av aller største viktighet at med tanke på den overlegne betydningen av nasjonal undervisning og som et bevis på sin absolutte tillit til sine nasjonale representanter bør individer så vel som lokale råd i hele landet bestrebe seg på å bidra rikelig, hvor lite det innledningsvis enn måtte være, til å vedlikeholde og øke det nasjonale fond, slik at medlemmene av det nasjonale råd kan bruke det til hva de ved sitt frie skjønn enn anser som påtrengende viktig og nødvendig.

(Shoghi Effendi, brev av 26. november 1923 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í Administration, s. 53–54)

[4]

Det tilligger det nasjonale råd ... å bedømme i hvilken grad dets disponible ressurser gjør det mulig for det å støtte vennenes individuelle tiltak økonomisk. Dersom responsen fra vennene og

rådene på appellene fremsatt på det nasjonale fonds vegne skulle være rask, vedvarende og rikelig, er jeg viss på at det nasjonale råd vil bevise sin sympati, sin velvilje og sitt ekte samarbeid med ethvert individuelt bahá'í-tiltak. På dette tidlige stadium av vårt arbeid ville jeg imidlertid sterkt tilskynde vennene til, ja bønnfalle dem om, ikke å spre sine anstrengelser, men etter oppriktig, moden og vedvarende overveielse komme frem til en felles konklusjon angående stundens mest påtrengende krav og behov, og med omforente synspunkter bestrebe seg på å holde fast ved og gjennomføre disse raskt, helhjertet og forstandig.

(Shoghi Effendi, brev av 16. januar 1925 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í Administration, s. 76–77)

[5]

For at det nasjonale råds arbeid kan bli effektivt utført, påhviler det dets medlemmer om mulig å opprette et fyllestgjørende og permanent senter for sine aktiviteter som ville bli bredt og offisielt kunngjort og bli anerkjent som hovedkvarteret for rådets sekretariat. Til det bør alle meddelelser fra de enkelte venner og lokale råd innen dets område, fra Det hellige land og fra andre land, bli direkte stilet. Det ville være dets første plikt å stå i nær og stadig kontakt med de ulike lokaliteter og isolerte troende innen sitt myndighetsområde, uten unntak, forskjellsbehandling eller begunstigelse, og grundig og raskt informere dem så vel som vennene utenlands om enhver sak av betydning for fellesskapet og av allmenn interesse.

For at dette yndede mål kan gå i oppfyllelse og effektivitetens standard holdes ved like, er institusjonen nasjonalt fond av den største betydning. Jeg ville uopphørlig tilskynde de enkelte troende så vel som de lokale råd i hele India og Burma til å reise seg med liv og sjel og sjenerøst og regelmessig bidra til å holde ved like

og utvide et fond som den vellykkede gjennomføringen av deres innsats i stor grad vil avhenge av.

Jeg gir personlig ... -rådet, hvis tidligere tjenester for Bahá'u'lláhs Sak i India og andre steder, av moralsk så vel som økonomisk art, er innpreget på mitt hjerte, anvisning om å konsentrere kreftene på tvillinginstitusjonene nasjonalt åndelig råd og nasjonalt fond og støtte disse med sine ressurser. Jeg er forvisset om at disse snart vil bli satt i stand til å bære denne byrden som nå hviler på de selvoppofrende vennene i ...

(Shoghi Effendi, brev av 25. mars 1925 til et nasjonalt åndelig råd) [6]

Angående materielle offer for Sakens velferd ønsker han at dere forstår at Sakens allmenne interesser har fortrinn fremfor bestemte enkeltpersoners interesser. For eksempel er bidrag til enkeltpersoners velferd sekundære i forhold til bidrag til det nasjonale og det lokale fond og til tempelfondet.

Dette er en generell instruks. Å hjelpe enkeltmennesker er selvfølgelig også ønskelig hvis man er i stand til å hjelpe, og fortjener anerkjennelse.

(24. november 1925 til to troende) [7]

I forbindelse med institusjonen nasjonalt fond og budsjettssystemet presentert i Nasjonalt Åndelig Råds rapport, kjenner jeg meg tilskyndet til å minne dere om nødvendigheten av alltid å ha i mente hovedprinsippet om at alle bidrag til fondet skal være av rent og strengt frivillig art. Det bør gjøres klart og tydelig for enhver at noen som helst form for tvang, uansett hvor liten og indirekte den måtte være, er et forsøk på å undergrave selve det prinsipp som opprettelsen av fondet har hvilt på helt fra begynnelsen av.

Selv om appeller av generell art, omtenksomt utformet og holdt i en rørende og verdig tone, er velkomne under alle omstendigheter, bør det helt og holdent overlates til enhver samvittighetsfull troendes skjønn å bestemme arten og omfanget av og hensikten med vedkommendes bidrag til Sakens fremme.

(Shoghi Effendi, brev av 10. januar 1926 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í Administration, s. 101)

[8]

Det nasjonale fond må gis et solid grunnlag, må støttes gavmildt og stadig holdes ved like av alle, for det er forutsetningen for fremtidig fremgang og oppnåelse. «Nyhetsbrevet» bør utvides, få vid utbredelse og benyttes som et middel til å gi informasjon, koordinere aktiviteter og sikre støtte for Sakens institusjoner fra alle de troende. Jeg oppfordrer deg innstendig til å sikre at disse to primære og helt nødvendige organer for vårt arbeid lykkes.

(Med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet brev av 25. mai 1926 skrevet på hans vegne til en troende)

[9]

I tider med skuffelse, stress og engstelse, som vi uunngåelig må møte, bør vi ha vår henfarne Mesters lidelser i tankene. Ditt arbeid, din energi, årvåkenhet, omhu og mildhet er ressurser som jeg skatter høyt og setter pris på. Fortsett, hold ut, doble dine bestrebelser, gjenta og omskriv vår elskedes formaninger og anvisninger i dine meddelelser til enkeltpersoner og råd helt til de synker inn i hjerte og sinn hos dem. Dette var virkelig vår elskedes måte og metode, og noen bedre kan vi aldri søke å oppnå. Din nåværende pionergjerning vil helt sikkert bli husket og berømmet av fremtidige generasjoner. Mine bønner vil alltid bli sagt for deg. I saker som gjelder bidrag, bør vi overhodet ikke bruke noen som

helst tvang, og vi bør bringe giverens ønske klart på det rene. Vi bør appellere til vennene, men ikke tvinge dem.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføy et brev av 9. juli 1926 skrevet på hans vegne til en troende)

[10]

Som bahá'ier bør vi følge profetens fremgangsmåte. Vi vet at Saken til slutt vil seire, og at dens tilhengere vil slutte rekkene i full forening. Vi vet at Mesterens løfter til sist vil bli oppfylt, så hvorfor skulle vi derfor bli motløse overfor ubetydelig motstand som vi ser på vår vei?

Vi bør heller øke iveren og holde frem i våre bønner og bestrebelser. Shoghi Effendi har gjort de tiltak som er tilgjengelige og har ved brev så vel som per telegram tilskyndet ... vennene til å gi det nasjonale fond moralsk og materiell støtte. Det tar alltid tid for folk å bytte fra én administrasjon til en annen. Frem til nå har de vært vant til å tenke på de lokale råd som nest etter Sakens Midtpunkt, og det vil ta litt tid og øvelse før de kan godta en annen overordnet. Det samme problem fantes i Amerika, og i noen tid så det nasjonale organs arbeid ut til å være lammet, men ved personlig kontakt og ved Shoghi Effendis vedvarende påminnelse er dette problemet blitt løst, og vi ser nå at det nasjonale råd betraktes som det eneste organ som skal håndtere saker som ligger utenfor de lokale råds rent lokale jurisdiksjon.

(7. september 1926 til et nasjonalt åndelig råd, Dawn of a New Day (New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, [1970]), s. 13–14)

[11]

Jeg har ivret for at de vedvarende og helhjertet støtter de svært viktige og vesentlige institusjonene nasjonalt fond og nasjonalt råd. Det må gjøres klart for dem alle at stadig støtte for disse

tvillinginstitusjoner er hjørnesteinen for alle fremtidige prestasjoner, hovedkilden som alle fremtidige velsignelser vil flyte fra.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet ovenstående brev) [12]

... vi bør etter min mening anse det for å være en selvinnlysende grunnsetning og et styrende prinsipp i bahá'í-administrasjonen at i gjennomføringen av enhver spesifikk bahá'í-aktivitet, til forskjell fra foretagender av humanitær, filantropisk eller veldedig karakter som i fremtiden kan bli drevet under bahá'í-ledelse, bør bare de som allerede har identifisert seg med troen og betraktes som dens erklærte og uforbeholdne støttespillere, bli invitert til å bli med og samarbeide. For bortsett fra tanken på pinlige komplikasjoner som kan tenkes å kunne avstedkommes i fremtiden ved at ikke-troende knyttes til finansieringen av institusjoner av ren bahá'í-karakter, bør man huske på at disse spesielle bahá'í-institusjoner, som bør betraktes i lys av de gaver Bahá'u'lláh har skjenket verden, best kan fungere og mest effektivt øve sin innflytelse i verden kun dersom de blir opprettet og vedlikeholdt alene ved støtte fra dem som er seg fullt bevisst de påstander som uløselig ligger i Bahá'u'lláhs åpenbaring, og uforbeholdent bøyer seg for dem. Men i tilfeller der en venn eller sympatisør av troen iherdig insisterer på å gi et pengebidrag for å fremme den, bør slike gaver bli godtatt og tilbørlig erkjent av de troendes valgte representanter med den uttrykkelige forståelse at de ville bli anvendt av dem kun for å styrke den delen av bahá'í-fondet som utelukkende er viet filantropiske eller veldedige formål. For etter hvert som Bahá'u'lláhs tro utvider sin rekkevidde og innflytelse og bahá'í-samfunns ressurser mangedobles i tilsvarende grad, vil det bli stadig mer ønskelig å skjelne mellom slike avdelinger av troens økonomiske forvaltning som betjener verdens generelle behov, og

dem som er særskilt ment å skulle fremme de direkte interessene for troen selv. Av denne tilsynelatende adskillelsen mellom bahá'í- og humanitære aktiviteter må man imidlertid ikke slutte at den belivende hensikt ved Bahá'u'lláhs tro er uforenlig med dagens humanitære og filantropiske institusjoners siktepunkter og endemål. Nei, enhver klok understøtter av troen bør innse at på et så tidlig trinn i Sakens utvikling og utkrystallisering er slike kloke forholdsregler uunngåelige og tilmed nødvendige hvis troens fremvoksende institusjoner skal kunne komme seirende og usvekket ut av det nåværende virvar av forvirrede og ofte motstridende interesser som de omgis av. Denne advarselen må ikke anses som upassende på en tid da vi, oppglødd av en fortærende lidenskap etter å se mashriqu'l-adhkáren stå ferdig oppført, ikke bare kan være tilbøyelige til å samtykke i ønsket fra dem som ennå ikke er gjort fortrolige med Saken, om å gi dens institusjoner økonomisk hjelp, men til og med kan kjenne oss tilbøyelige til å utbe oss slik hjelp fra dem som de makter å gi. Det er utvilsomt vår altoverskyggende plikt å handle slik i gjennomføringen av vår høyhellige oppgave at hverken bakvaskerens tunge eller den ondsinnedes penn i kommende dager kan våge å insinuere at et så vakkert og betydningsfullt byggverk er blitt reist av noe annet enn de samstemmige, eksklusive og selvoppofrende bestrebelsene gjort av den lille og dog besluttsomme gruppen av overbeviste understøttere av Bahá'u'lláhs tro. Hvor vanskelig er vel ikke vår oppgave, hvor knugende er vel ikke det ansvar som tynger oss, vi som på den ene side er kalt til å bevare integriteten og identiteten i Bahá'u'lláhs gjenopplivende tro, og på den annen til å forfekte dens brede, humanitære, altomfattende prinsipper!

Sant nok kan vi ikke unnlate å innse hvor ytterst begrenset tallet er på bidragsytere som er kvalifisert til å yte økonomisk støtte til et så veldig, så omfattende og kostbart foretagende på

det nåværende trinn i vårt arbeid. Vi er fullt oppmerksomme på de mange spørsmål og ulike bahá'í-aktiviteter som uunngåelig stilles i bero i påvente av at planen for enhetlig handling bringes til en vellykket avslutning. Vi er bare så altfor klar over det presserende behovet for en form for passende og konkret legemliggjørelse av den ånd som besjeler Saken, stående i hjertet av det amerikanske kontinent både som et vitnesbyrd om og som et samlingspunkt for en raskt voksende tros mangfoldige aktiviteter. Men kan ikke vi, ansporet av disse refleksjonene, skride til verket og beslutte oss som aldri før til å påskynde fullbyrdelsen av denne altoppslukende og dog så fortjenstfulle oppgaven ved ethvert middel i vår makt? Jeg ber dere inntrengende, kjære venner, om ikke å tillate at betraktninger om antall, bevisstheten om våre begrensede ressurser og selv ikke opplevelsen av uunngåelige tilbakeslag som ethvert veldig foretagende nødvendigvis møter, slører deres syn, svekker deres forhåpninger eller lammer deres bestrebelse i gjennomføringen av deres guddommelig tildelte oppgave. La heller ikke, bønnfaller jeg dere, det minste avvik inn på bekvemmelighetens og kompromissets stier tilstoppe de kanaler for levendegjørende nåde som alene kan by på den inspirasjon og styrke som er avgjørende ikke bare for den vellykkede gjennomføringen av dets (dvs. tempelets) materielle konstruksjon, men også for oppfyllelsen av dets høye bestemmelse.

(Shoghi Effendi, brev av 25. oktober 1929 til bahá'íene i De forente stater og Canada, Bahá'í Administration, s. 182–84)

[13]

Dere spurte angående noen planer for å kunne samle midler til tempelet. Shoghi Effendi tror den beste og edleste måten er å ha frie gaver som gis spontant og med følelsen av å bringe et offer for å fremme Saken. Det er med offer at dette tempel skal bygges.

Dette er den virkelig verdige måten. Dette prinsippet utelukker derfor enhver fremgangsmåte der hjelpen fra ikke-bahá'íer inngår. Et bahá'í-tempel bør bygges av bahá'íene alene; det er ikke en ordinær menneskelig aktivitet der man kunne be en hvilken som helst person om hjelp. Shoghi Effendi har uansett forklart disse sakene fullt ut for det Nasjonale Åndelige Råd, og dere kunne lett vende dere dit for å få temaet ytterligere belyst.

(14. april 1932 til et åndelig råd, Bahá'í News, nr. 64, juli 1932, s. 4) [14]

Selv om Shoghi Effendi vil anmode enhver troende om å ofre så meget som mulig for å bidra til det Nasjonale Råds fond, så vil han likevel tilskynde vennene til å unngå å stifte gjeld for dette formålet. Vi blir bedt om å gi hva vi har, ikke det vi ikke eier, spesielt hvis en slik handling påfører andre lidelse. I slike saker bør vi gjøre bruk av dømmekraft og klokskap og betro oss til andre hengivne bahá'íer.

(4. mai 1932 til en troende) [15]

Shoghi Effendi ber meg bekrefte å ha mottatt ditt brev av 8. mai 1932 med informasjon om noen tildragelser som skjedde i løpet av årets årsmøte, særlig da det ble samlet midler til tempelet. Han ble svært glad over å høre om den vidunderlige ånd som hersket i disse sammenkomstene; for det er bare ved et slik hengivent og offervillig sinnelag at Saken kan ha fremgang og dens budskap kan favne hele verden.

Det var også vidunderlig å se interessen som publikum viste i de alminnelige samlingene som utgjorde en del av årsmøteprogrammet. Shoghi Effendi håper at etter hvert som tempelet gradvis fullføres, vil denne interessen øke, og at de vil forsøke å få del i den

ånd som motiverer vennene, og at de ved å anta Bahá'u'lláhs tro vil reise seg for å tjene den og vie livet til å utbre den.

Slike sammenkomster for å samle inn midler kan tillates hvis de gjøres med et virkelig oppofrende sinnelag, ikke når publikum særlig er satt i sterk sinnsbevegelse og det brukes massepsykologi for å få dem til å betale. Shoghi Effendi har gjentagne ganger uttalt at det ikke bør anvendes noe press overfor vennene, og psykologisk press faller inn under denne kategorien. Men det er stor forskjell mellom slike sammenkomster, som ofte brukes av religiøse grupper, og en sann rolig, bønnlig atmosfære der en person av egen drift vekkes til å gjøre et offer. Nyansen er svært fin, men det er opp til formannen å bruke sin makt for å se til at én ønskelig form ikke forringes til den andre. Alle Sakens aktiviteter bør foregå på en verdig måte. Shoghi Effendi er sikker på at midlene som kom inn ved siste årsmøte, ikke skyldtes massepsykologisk virksomhet, men vennenes bønnlige holdning og deres ønske om å bringe ytterligere offer.

(28. mai 1932 til en troende, Bahá'í News, nr. 67, oktober 1932, s. 5) [16]

Deres bidrag til tempelet så vel som den bemerkelsesverdige måten dere bistår de troende på i deres innsats for å utvide rekkevidden for deres arbeid for å vekke offentlig oppmerksomhet, er virkelige og varige bidrag som dere har gitt til troen. Og selv om dere for tiden er ute av stand til å bidra økonomisk så mye som dere gjorde i tidligere år, bør dere ikke kjenne dere nedslått, og langt mindre skuffet. For den beste måten dere effektivt kan støtte tempelet på, er ikke ved materielle midler, men ved den moralske hjelp som det er deres første plikt å gi dem som er ansvarlige for oppføringen av dette hellige og enestående byggverk. Det er hengivenhet, oppriktighet og ekte entusiasme som i det lange løp kan sikre at

vårt elskede tempel blir fullført. Selv om materielle faktorer er helt nødvendige, er de på ingen måte de aller viktigste. Hvis det hadde forholdt seg annerledes, ville tempelet aldri ha kommet til det trinn i sin fremgang som det allerede så godt har nådd. For samfunnets ressurser er begrenset og er blitt alvorlig påvirket i løpet av de siste to år av en verdensomspennende økonomisk krise uten sidestykke. Men alle disse materielle hindringer til tross har tempelet gjort jevn fremgang, og dette alene er tilstrekkelig for å overbevise enhver uhildet iakttager om den guddommelige kraft som besjeler troen – en kraft som alle materielle vanskeligheter uunngåelig må vike for.

(30. desember 1933 til to troende)

[17]

Han ønsker at dere overfor de troende særlig innskjerper nødvendigheten av å holde strømmen av deres bidrag til tempelet ved like, og også understreker betydningen av institusjonen nasjonalt bahá'í-fond som i disse tidlige dager av troens administrative utvikling er det uunnværlige middel for bevegelsens vekst og utvikling. Bidrag til dette fondet utgjør i tillegg en praktisk og virkningsfull måte for enhver troende til å prøve hvilket omfang og hvilken beskaffenhet hans tro har, og til i handling å bevise hvor sterk hengivenheten overfor og tilknytningen til Saken er.

(25. september 1934 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 88, november 1934, s. 1–2)

[18]

... Beskytteren ville tilrå at deres råd fortsetter å innprente overfor de troende at det er nødvendig at de bidrar regelmessig til det nasjonale fond uten hensyn til om det er en nødssituasjon som skal løses eller ei. Faktisk kan intet mindre enn en stadig strøm

av bidrag til dette fondet sikre den økonomiske stabiliteten som så meget av fremgangen for troens institusjoner uunngåelig må avhenge av.

(29. juli 1935 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 95, oktober 1935, s. 1)

[19]

Etter hvert som det amerikanske bahá'í-samfunns aktiviteter utvides og dets prestisje i verden øker i tilsvarende grad, får institusjonen nasjonalt fond – det grunnfjell som alle andre institusjoner nødvendigvis må hvile og bli opprettet på – større betydning og bør i stigende grad bli støttet av hele massen av de troende, både som enkeltindivider og gjennom deres kollektive innsats, om de nå er organisert som grupper eller som lokale råd. Forsyningen av midler til støtte for den nasjonale kasse utgjør i denne tid livsblodet for disse fremvoksende institusjoner som dere nå strever for å opprette. Dens betydning kan helt sikkert ikke vurderes for høyt. Utsigelige velsignelser skal uten tvil krone enhver anstrengelse gjort med dette som mål. Ivrig og under bønn venter jeg på nyheten om en uhørt utvidelse i et så viktig organ for vår tros administrasjonsordning.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet ovenstående brev) [20]

Med hensyn til ditt spørsmål angående bidrag til tempelfondet: Vennene bør avgjort bli oppmuntret og tilmed tilskyndet til å gi økonomisk støtte til dette, så vel som til andre av Sakens institusjoner. Men det bør under ingen omstendigheter kreves av dem at de gjør det.

Angående tanken om å «gi det man har råd til»: Dette setter på ingen måte en grense eller utelukker muligheten for

selvoppofrelse. Der kan ikke være noen grense for ens bidrag til det nasjonale fond. Jo mer man kan gi, desto bedre er det, spesielt når slike gaver gjør det nødvendig for giveren å ofre andre ønsker og lyster. Jo vanskeligere offeret er, desto mer fortjenstfullt vil det selvsagt være i Guds øyne. For tross alt er det ikke så meget omfanget av ens gaver som betyr noe, men snarere graden av savn som slike gaver medfører. Det er ånden, og ikke bare selve bidragsytelsen i seg selv, vi alltid bør ta i betraktning når vi understreker betydningen av allmenn og helhjertet støtte for Sakens ulike fond.

(31. desember 1935 til en troende, Bahá'í News, nr. 250, desember 1951, s. 1)

[21]

Fremfor alt ønsker han gjennom dere å gjenta sitt ønske, som allerede er uttrykt i det telegrammet han nylig sendte til Nasjonalt Åndelig Råd, om at det nasjonale fond, som uten tvil utgjør grunnvollen som alle Sakens øvrige aktiviteter i siste instans hviler på, bør få kontinuerlig og helhjertet støtte fra alle troende. Både de lokale råd og de enkelte troende bør innse at dersom de ikke bidrar regelmessig og rikelig til dette fondet, så vil troens fremgang i India og Burma ikke bare bli betraktelig bremsset, men vil uunngåelig stoppe opp. Der bør være en stadig strøm av midler til Nasjonalt Åndelig Råds nasjonale kasse hvis dette organ ønsker å styre troens mangfoldige og stadig voksende aktiviteter på behørig vis. Enhver bahá'í, hvor fattig vedkommende enn er, må forstå hvilket alvorlig ansvar han må bære i denne forbindelse, og bør kjenne seg viss på at hans åndelige fremgang som en som tror på Bahá'u'lláhs verdensordning, i stor grad vil avhenge av i hvilken utstrekning han beviser i handling at han er beredt til å gi materiell støtte til sin tros guddommelige institusjoner.

(17. juli 1937 til et nasjonalt åndelig råd, Dawn of a New Day, s. 68)

[22]

Hver eneste troende må – uanfektet av uvissheten, farene og den økonomiske tilstramning som hjemsøker nasjonen – reise seg og etter sin ytterste evne sikre den stadige og rikelige strømmen av midler til den nasjonale kassen som den vellykkede gjennomføringen av planen hovedsakelig må avhenge av ...

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet brev av 30. januar 1938 skrevet på hans vegne til et nasjonalt åndelig råd, Messages to America: Selected Letters and Cablegrams Addressed to the Bahá'ís of North America 1932–1946 (Wilmette: Bahá'í Publishing Committee 1947), s. 11)

[23]

Angående tilstanden for nasjonalt fond, som dere har meldt lider under en generell nedgang i bidrag fra både individuelle troende, de lokale rådene og gruppene: Det er bare innlysende at med mindre bidragsstrømmen regelmessig holdes oppe ved sjenerøs og vedvarende støtte fra alle de troende, enkeltvis og kollektivt, vil det nasjonale fond aldri bli i stand til å imøtekomme Sakens behov og krav, særlig i disse dager da de amerikanske troendes nasjonale aktiviteter antar slike vide og økende proporsjoner.

(3. februar 1941 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 143, mai 1941, s. 3)

[24]

Den strålende innstilling som i disse dager besjeler de amerikanske troende, er virkelig en stor kilde til glede og inspirasjon for Beskytteren, og etter hvert som det innløper gode nyheter om at det er vunnet nye seire og brakt nye offer, kan man se hans sinnstemning stige og en bølge av ny styrke feie over ham – trett og overbelastet som han så ofte er.

I denne sammenheng ble han sterkt berørt av brevet du så omtentksomt vedla fra den kjære bahá'í som ga prisforskjellen

mellom en billig eller dyr kiste til Sakens fond. Slike offer viser vennenes kaliber og sikrer selve grunnvullen for troen.

(4. mai 1941 til kassereren for et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 144, juni 1941, s. 2–3)

[25]

I bevisstheten om tilstanden for det nasjonale fond og med kjennskap til hvor presserende oppgaven for deres administratorer er, har jeg kjent meg tilskyndet til å vie de amerikanske troendes offergave til det internasjonale fond for bruk i det arbeid som på avgjørende vis nå møter vennene og utfordrer dem på undervisningsfeltet. Så meget jeg enn verdsatte den ånd som tilskyndet deg og dine medlemskolleger til å gi dette månedlige bidrag til Saken ved dens verdenssenter, følte jeg at det var min plikt å vie denne offergaven, mens Sjuårsplanen fortsatt løper, til dette vitale aspekt som dens suksess i siste instans må avhenge av. Måtte vennene – i betraktning av det veldige område som ligger foran dem, og mulighetene knyttet til deres innsats der, og det lysende løfte om fremtidig velsignelser som en slik innsats må bringe – nå enda større høyder av selvpoffrelse og fremvise edlere uttrykk for solidaritet stilt overfor den kritiske situasjon som så innstendig krever deres støtte.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet brev av 26. oktober 1941 til kassereren for et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 149, desember 1941, s. 2)

[26]

Det er intet å innvende mot at det ... åndelige råd fører en liste over bidragsytternes navn og mottatte beløp; men intet press for å bidra må noensinne øves overfor bahá'íene, det må være frivillig og bør anses som fortrolig, med mindre vennene selv ønsker å

nevne det åpent.

(26. oktober 1945 til en troende)

[27]

Til dine spørsmål: Han føler ikke at det er ønskelig å stille noen betingelser for å bidra til bahá'í-fondet. Dette er en helt personlig sak, og hver enkelt troende må handle i henhold til sin egen bedømmelse og Sakens behov. Når kriser inntreffer, det være seg i Sakens anliggender eller i ens egen familie, opptrer folk naturligvis annerledes enn under normale forhold. Men beslutninger i slike saker må ligge hos den enkelte bahá'í.

(19. oktober 1947 til en troende, *Unfolding Destiny: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'í Community of the British Isles* (London: Bahá'í Publishing Trust, 1981), s. 447–48) [28]

Angående det spørsmål du stilte: For det første er hver troende fri til å følge sin egen samvittighet når det gjelder måten vedkommende bør bruke sine egne penger på. For det annet må vi alltid huske at det er så få bahá'ier i verden i forhold til verdens befolkning, og så mange trengende mennesker, at selv om vi alle ga alt vi eide, så ville det ikke lindre mer enn en ørliten del av lidelsen. Dette betyr ikke at vi ikke må hjelpe de trengende – det bør vi. Men våre bidrag til troen er den sikreste måten til en gang for alle å løfte menneskeheten byrde av sult og elendighet bort fra den. For det er bare gjennom Bahá'u'lláhs system, som er av guddommelig opprinnelse, at verden kan bringes på fote og nød, frykt, sult, krig osv. bli fjernet. Ikke-bahá'ier kan ikke bidra til vårt arbeid eller gjøre det for oss. Derfor er faktisk vår første plikt å understøtte vårt eget undervisningsarbeid, siden dette vil føre til at nasjonene blir helbredet.

(8. desember 1947 til en troende, *Bahá'í News*, nr. 210, august 1948, s. 3) [29]

Angående ditt spørsmål vedrørende bidrag: Det er opp til den enkelte å avgjøre det. Dersom vedkommende ønsker å gi et beløp til et bestemt formål, så står det ham fritt gjøre det. Men vennene bør være klar over den kjensgjerning at for mye øremerking av bidrag vil binde rådets hender og forhindre det fra å utføre sine mange plikter innenfor ulike områder av bahá'í-aktivitet.

(23. juni 1950 til et nasjonalt åndelig råd, Messages to Canada ([Toronto]: National Spiritual Assembly of the Bahá'ís of Canada, 1965), s. 15)

[30]

Han foreslår at du til minne om din sønn gir Saken den summen du ville bruke på en reise verden rundt. Bahá'u'lláh sier at gjerninger av denne art hjelper den kjæres, den henfarnes sjel i den hinsidige verden. Din sønn døde under lidelser, i sin ungdom. Å fortsatt ha del i det mest konstruktive arbeid i denne verden ville kanskje gi ham ekstra fred og glede.

(19. september 1951 til en troende)

[31]

Til ditt spørsmål: Vennene kan gi sine bidrag til kassereren, eller en liten beholder kan stilles til rådighet om de ønsker å forbli anonyme og gi små beløp. Det lokale råd kan avgjøre denne saken.

(29. september 1951 til en troende)

[32]

Beskytteren føler seg forvisset om at bidraget gitt av din venn som en kort tid ikke har vært aktiv i Saken, vil være middelet som stimulerer henne til fornyet tjeneste. Tjeneste er den magnet som tiltrekker guddommelig bekræftelse. Når et menneske således er aktivt, blir det velsignet av Den hellige ånd. Når man ikke er aktiv,

kan Den hellige ånd ikke finne feste i ens vesen, og dermed blir man berøvet dens helbredende og livgivende stråler.

(12. juli 1952 til en troende)

[33]

Tiden er nå inne til å bygge troens verdenssenter, og ikke bare står det vennene fritt å bidra direkte til det internasjonale fond og til fondet for Bábs gravmæle, men de oppmuntres til å gjøre det.

Det har selvsagt aldri vært Beskytterens tanke at vennene ved å bidra til de internasjonale fond ville neglisjere sine forpliktelser overfor det lokale og det nasjonale fond. Men han tilsiktet avgjort ikke at vennene må bidra først til det lokale og det nasjonale fond før de bidrar til troens internasjonale aktiviteter, som på denne tid er av den største viktighet.

Det generelle prinsipp for vennenes bidrag er uendret, nemlig at alle er fri til å bidra til hvilke som helst fond de selv ønsker, og i den grad samvittigheten og følelsen av å ofre beveger dem. På denne tid må vi imidlertid aktivt ha i tankene de mange anvisninger fra Beskytteren om at vi nå må bygge opp troens internasjonale aktiviteter, og følgelig de internasjonale fond.

(25. mars 1953 til et nasjonalt åndelig råd)

[34]

I deres brev av 28. september 1953 nevnte dere at beløpet på ... var inkludert i ... tildelt verdenssenteret fra deres råds budsjett. Det aktuelle prinsipp er som følger: Beskytteren anser at når deres råd setter opp årsbudsjettet og har bestemt hvilken sum som fastsettes til bruk for troens internasjonale senteres formål, bør rådet umiddelbart avsette dette beløpet til disposisjon for Beskytteren. Eventuelle midler som mottas fra bahá'íene ment for det internasjonale senter, bør ikke godskrives den kontoen som

representerer et nasjonalt fellesbidrag og ikke har noe å gjøre med individuelle eller lokale bidrag videreformidlet til verdenssenteret gjennom dere.

(20. juni 1954 til et nasjonalt åndelig råd) [35]

Bidraget som dere har gitt til internasjonalt fond til minne om fru ..., blir høyt verdsatt. At hennes navn nå vil bli forbundet med arbeidet ved verdenssenteret, vil gi henne stor glede.

(10. august 1956 til et åndelig råd) [36]

Beskytteren anser at når det nye nasjonale rådet nå er opprettet, med sitt hovedkvarter i Kampala, bør rådet opprette sin egen bankkonto. Når dette er gjort, bør beløpene til Kampala-tempelet som du har mottatt, bli overlevert til rådet for å bli satt inn på dets konto. Dette gjelder ikke bare det storslåtte bidrag fra herr ..., men også tidligere bidrag som du har mottatt, og de bidrag du eventuelt kan motta i fremtiden.

(10. juni 1956 til en av Guds Saks hender i Afrika) [37]

I novemberrapporten fra nasjonalt råds møte har Beskytteren på side 28 lagt merke til at det nasjonale råd planlegger å gi rådet for Australia og New Zealand et bidrag på ... dollar til deres tempel. Han ønsker å vite hvorvidt dette er det bidrag som fru ... har gitt for dette formål, eller om dette er et annet bidrag hentet fra det nasjonale råds fond. Hvis det er fru ...s bidrag, bør det naturligvis bli gitt i hennes navn.

(15. desember 1956 til et nasjonalt åndelig råd) [38]

Institusjonen nasjonalt fond – som er så livsviktig og vesentlig for at disse aktivitetene skal kunne løpe uten avbrudd – må spesielt sikres helhjertet, stadig økende og allmenn støtte fra hovedtyngden av de troende. I deres navn og til deres beste er disse gagnlige aktivitetene blitt påbegynt og gjennomført. Alle må delta, uansett hvor beskjedne deres ressurser er.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet brev av 8. august 1957 skrevet på hans vegne til et nasjonalt åndelig råd)

[39]

II. Rådenes ansvar i forvaltningen av bahá'í-fond

De økonomiske spørsmål som Saken står overfor, er alle svært presserende og viktige. De trenger skjønnsom forvaltning og en klok politikk. Vi bør studere Sakens behov, finne ut hvilket felt som vil gi høyest utbytte og deretter avsette de nødvendige midler. Og en slik oppgave er avgjort svært vanskelig og ansvarsfylt.

(19. desember 1929 til en troende)

[40]

Angående hans spesielle bidrag til undervisningsfondet: Han anser at dette er en sak som helt og holdent skal overlates til det nasjonale åndelige råds skjønn. Han mener at løpende utbetaling av en anselig sum til dekning av trengende underviseres reiseutgifter i disse dager er det nasjonale fonds hovedforpliktelse. Det bør gjøres en innsats for så meget som mulig å gjøre det lettere å utvide undervisningsvirksomheten ved å hjelpe frem til sitt bestemmelsessted dem som av økonomiske grunner ikke makter det selv, og når de en gang er kommet dit, å oppmuntre dem til å bosette seg der og tjene til livets opphold.

(14. november 1936 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 105, februar 1937, s. 1)

[41]

Angående ditt spørsmål om det nasjonale bahá'í-fond: Det finnes intet i stiftelsesdokumentet eller vedtektene som hindrer tildeling av midler til en person som befinner seg i alvorlig økonomisk nød. Det bør imidlertid understrekes og bli klart forstått av vennene

at Sakens nasjonale interesser og krav har absolutt fortrinnsrett fremfor individuelle og private behov. Det nasjonale åndelige råd plikter å forvalte det nasjonale fond slik at det ikke lar troens nasjonale interesser settes på spill av individuelle hensyn som åpenbart er forbigående sammenlignet med Guds Saks varige interesser. I sjeldne unntakstilfeller, når en troende er absolutt uten andre midler til materielt utkomme, kan det nasjonale åndelige råd enten yte bidrag til hans utgifter fra det nasjonale fond eller rette en spesiell appell til hele gruppen av de troende med dette for øye. Det er opp til familien, det sivile samfunn og det lokale råd å ivareta slike lokale og private behov hos enkeltmennesket. Men om ingen av disse kildene har midler til å gjøre det, kan det nasjonale åndelige råd avsette en del av sitt fond for dette formål hvis det er overbevist om at tilfellet er alvorlig, presserende og rettferdig.

(17. juli 1937 til en troende)

[42]

Beskytteren kan bare skissere prinsippet for dere, som er at bahá'í-midler ikke bør investeres i å bygge opp et sted som et antall venner har kjære assosiasjoner til, men som ikke kommer til virkelig å tjene en stor gruppe av de troende ...

Beskytterens poeng er at i opprettelsen av nasjonale institusjoner bør nasjonale organer bruke sunn dømmekraft på grunn av den økonomiske investeringen det er tale om. Dette er bare rimelig.

(8. juni 1952 til et nasjonalt åndelig råd, Messages to Canada, s. 28) [43]

Han anbefaler sterkt at deres råd, i tillegg til å påskynde arbeidet med tempelet så mye som det med rimelighet er mulig, fører nøye tilsyn med utgiftene og forhindrer at arkitekten får ekstravagante ideer. Det er kun ved klok økonomisering, eliminering av det som

er unødvendig, fokusering på det som er nødvendig og omhyggelig kontroll at Beskytteren selv har vært i stand til å bygge Gravmælet og Det internasjonale arkiv ved Verdenssenteret og omgi de hellige steder her med det som i publikums øyne synes å være overdådige hager, men som i virkeligheten er resultatet av streng og nøysom planlegning. Dette vil ikke bare sikre at tempelbudsjettet overholdes, men vil være et nyttig eksempel for de afrikanske bahá'íene, som ikke må bli ledet til å anta at siden verdens bahá'íer bygger et tempel for dem i hjertet av deres hjemland, så er våre ressurser uendelige, og at Sakens anliggender kan bli støttet fra utlandet. Jo mer de ser at økonomisering og forstandig kontroll med arbeidet praktiseres i forbindelse med deres eget tempel, desto mer vil de bli oppmuntret til å kjenne en viss økonomisk forpliktelse overfor sitt nasjonale organ. Siden de selv har svært lite, er dette et ømtålig anliggende, og som han allerede har orientert deres råd om, bør et tungt budsjett under ingen omstendigheter bli pålagt slike svake samfunn og dermed gjøre dem motløse fra begynnelsen av, eller lede dem til å tro at våre midler kommer fra utlandet, som hos misjonsselskapenes stasjoner.

(8. august 1957 til et nasjonalt åndelig råd)

[44]

III. Hvem kan bidra til fondet?

Å gi bidrag i denne hensikt [til støtte for det åndelige råds aktiviteter] er ett av de uoppsettelige krav i Guds Sak, anses som svært viktig og er av grunnleggende betydning. Nest etter å betale huqúq er det enhver bahá'ís plikt.

(Shoghi Effendi, brev av 27. februar 1927 til bahá'íene i Østen —
oversatt fra persisk)

[45]

Jeg mener at kun slike varer som eies av troende, uansett om de er laget av bahá'ier eller ikke-bahá'ier, kan bli solgt til fordel for tempelet eller noen andre bahá'í-institusjoner, og at man således hevder det generelle prinsipp at ikke-troende ikke forventes å bidra til støtte for institusjoner som er av ren bahá'í-karakter, hverken direkte eller indirekte. Vedrørende omsetningsmåten av bahá'í-eiendeler for slike formål og kanalen som salget kan skje gjennom, mener jeg at ingen streng regel bør innføres. Det står enkeltbahá'ier fritt å søke private individers eller åndelige råds hjelp som mellomledd for slike transaksjoner. Vi bør unngå forvirring på den ene side og bevare effektivitet på den annen, og ikke innføre unødige restriksjoner som ville hemme individuelt initiativ og foretaksomhet.

(Skrevet med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet brev av 4. januar 1929 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 31, april 1929, s. 6)

[46]

Med hensyn til frøken ...s bidrag til fondet ønsker Shoghi Effendi at du gjør det helt klart for henne at hennes pengegaver bør gis til bahá'í-fondet og ikke til noen enkeltperson. Ettersom dette er et viktig prinsipp som regulerer alle bahá'í-publikasjoner og -forlag, bør det bli tilbørlig understreket og klart forstått, slik at intet problem må dukke opp i fremtiden. Bidrag bør selvsagt kun godtas når de gis av bahá'íene selv. Du bør derfor først bringe på det rene hvorvidt frøken ... er en sann bahá'í, og da og kun da ta imot hennes bidrag til deres bokfond.

(14. april 1934 til en troende)

[47]

Delegatene på årets årsmøte anbefalte å installere en stasjon for radiosendinger i tempelet, og i den forbindelse har du stilt et spørsmål som berører et grunnleggende prinsipp for styringen av tempelfondet som Beskytteren allerede har forklart i adskillige meddelelser. Han ønsker at jeg igjen understreker at de troende under ingen omstendigheter bør ta imot noen økonomisk hjelp fra ikke-bahá'ier til bruk i forbindelse med spesifikke administrative aktiviteter innen troen, så som tempelbyggingsfondet og andre lokale eller nasjonale administrasjonsfond. Grunnen for dette er todelt: For det første fordi institusjonene som bahá'ier gradvis bygger, har karakter av gaver fra Bahá'u'lláh til verden; og for det annet at det å ta imot midler fra ikke-troende til spesifikk bahá'í-bruk før eller senere ville trekke bahá'íene inn i uforutsette komplikasjoner og vanskeligheter med andre og dermed forårsake uoverskuelig skade for Saken som helhet.

(12. juli 1938 til en troende)

[48]

Dere vet kanskje ikke at i forbindelse med alle nasjonale råd tilrår Beskytteren at man ikke bør mangedoble regler og bestemmelser og utferdige nye uttalelser om «prosedyre»; vi bør være smidige i detaljer og urokkelige i prinsipper. Derfor ønsker han ikke at deres råd utferdiger uttalelser av bindende art med mindre det er absolutt nødvendig. I denne forbindelse vil han besvare deres spørsmål om sanksjoner: Det er intet å innvende mot avsnitt 1, 2 og 4 i deres brev av 4. mars, men nummer 3 er ikke korrekt; det er bare de som er blitt åndelig utstøtt av Beskytteren de troende har forbud mot å omgås, og ikke en person som straffes ved å bli fratatt stemmeretten. Ettersom bidrag til bahá'í-fond brukes til å støtte troens administrasjon, bør de ikke tas imot fra dem som er fratatt stemmeretten; men slike troende bør ikke hindres i å bli begravet på en bahá'í-gravlund eller i å motta veldedighet – som vi til og med gir til ikke-bahá'ier ...

(8. mai 1947 til et nasjonalt åndelig råd, Dawn of a New Day, s. 123) [49]

Enhver bahá'í kan gi til Sakens fond, voksne eller barn. Om dette tema kreves det ingen uttalelse; bahá'í-barn har alltid gitt til Saken, overalt. Enhver situasjon som kan oppstå i en klasse der ikke-bahá'í-barn deltar, er det opp til klassens lærer å løse. Ingen avgjørelse bør tas for å dekke slike ting.

(18. august 1949 til et nasjonalt åndelig råd) [50]

Angående herr ...s testamentariske gave til tempelet: Deres råd bør informere hans enke om at siden han ikke var en bahá'í, kan vi ikke bruke hans midler til våre formål siden vi betrakter vår tro og dens institusjoner som vår gratis gave til menneskeheten. Dere kan og faktisk bør ta imot den til veldedighet og bruke den

i hans navn.

(5. juli 1950 til et nasjonalt åndelig råd, Bahá'í News, nr. 236, oktober 1950, s. 2)

[51]

Takk for rapporten du vedla ditt brev angående fondet, og i denne forbindelse ønsker han å besvare ditt spørsmål om fru ... s legat: Vi kan ikke ta imot penger til Saken fra ikke-bahá'ier. Det ser ut til at om fru ... s familie ønsker å gjøre dette for henne (hvilket avgjort er en svært prisverdig tanke), må de gå til handling mens hun lever for å opprette et slikt legat som fru ...s eiendom, ellers kunne Saken bare ta imot pengene til bruk for veldedige formål, for bahá'í og ikke-bahá'í.

(4. oktober 1950 til en troende)

[52]

Angående deres spørsmål om bahá'í-skolen i India: Siden denne institusjonen drives av bahá'ier, men til beste for både bahá'ier og enhver annen gruppe som sender sine barn dit, ser han ingen grunn til at en skolekonsert ikke skulle motta penger fra det fremmøtte publikum og bruke dem for selve skolen. Det er ikke det samme som en basar der ting selges kun for bahá'í-fondet.

(30. juni 1952 til et nasjonalt åndelig råd)

[53]

Angående spørsmålet om å ta imot bidrag fra personer som er blitt fratatt stemmeretten, uttaler Beskytteren at dette ikke kan tillates.

(21. juni 1953 til et nasjonalt åndelig råd, Dawn of a New Day, s. 156) [54]